

BORSSZEM JANKÓ

Kuhn báró.

Ez csak az igazi közösügyes minister. Ő osztrák báró; de ha erőltetjük a dolgot, kisűthetjük rá, hogy Kun nemzetség ivadéka; sőt Jeruzsálem sem szenved szükség esetén rövidséget, mert ha kenyértörésre kerül a dolog, igen könnyen lehet őt belekörülmetélni a leviták Kohn ágába. E közösügyes mivoltának teljesen megfelel a temperamentuma is. Rettentő hajlandósággal bír a legczifrább magyar káromkodásra. Ha föláll a delegációban s kinyitja a száját, az asszonyok előre lesütik szemüket és sivalkodni kezdenek, mielőtt egy hang elhagyná az ajakát, s csak akkor térnek ismét magukhoz, mikor a „jégen kopogó ilyen amolyan“ helyett az botlik ki a szájából, hogy „hohe delegazion!“ Különbén sült német, a mi nem fogja őt abban gátolni, hogy a magas delegátusokat tőle telhetőleg lefőzze.

Ha az ember valamelyik beszédét magyarra fordítaná, ilyen forma lenne: „Magas delegáció! Adjanak nekem annyi szénát és zabot mint a mennyire szükségem van, s én akkor a világon a beste Kerl vagyok. Tudom, ha saját magukról volna szó, az igen tisztelt Rechbauer ur nem beszélne oly fél vállról a féi ráczió abrakról. Mert enni csak kell uraim, ha a lovakról, ha a reichsratról van a szó. Hiszen én nem magamnak kérem. A pokróczot is csak a bizottsági ülésekben kapja az ember ingyen; más különben tisztelet becsület Winterstein és Wahrmann uraknak, de bizony megkéri az árát a Jebuzeus! Önök a lóvakarótól is szabadkoznak, s későn fogják beismerni, hogy a tisztaság ez apró eszközeivel mily jó szolgáltatást tehettek volna a közegészségnek. Tudom, hogy önök közül mindeniknek meg van a maga fésűje, sőt látom, hogy még az én számomra is tartanak keféket. Mit szabadkoznak hát a lóvakarótól?“

És mindezeket oly marczona két ököl kíséretében produkálja, nagy verejtékesöppeket izzadva hozzá, hogy minden szó éktelen megcsontítva és véresen potyog a szájából. A nyelvét minden ülés előtt a kovácshoz viszi megélesíteni, mint az ekevasat, s mikor beszédje végére jut, már az isten neve is úgy hangzik szájában, mint a legbecsületesebb káromkodás. Mikor pedig az ülésnek vége van, mindig így fohászodik: „Hogy a

skene egyo meg! Krrrucifix terrrentede!“ A mi a hités közügyes tolmács szerint annyit tesz hogy „hála isten!“

B. J.

CSODABOGÁR.

— Fodrászlegény-stylus. —

Tekintetes szerkesztő ur!

Mindenek előtt, a mielőtt hozá kezdenék e levélnek az írásához fogni, nem mulajzthatom mindazokat előre bocsajtani a mik itt következnek, ugyanis! — Én jövőre életpályának a költői pályát választottam azonban megjegyzendő az is hozzá még hogy én kiképezett fodrász segéd vagyok, azonkívül nagy pászsióm van verset írni és mert én már 6 éve hogy megtanultam jól az én mesterségemet 4 évig mint inas voltam Győrött K. . . . István fodrász üzletében ott is tanultam és azután most ha Isten segít hát később majd talán még mint író is lehetek sziveskedjen tehát ezt az én versemet a ki itt következik a Magyarország és a nagyvilág hasábjain kinyomattatni legyen oly jó. kitünő megkülömböztetett tisztelettel

M . . . Aladár
fodrász-segéd és költő.

Egy költőnek a szerelme!

— költemény. —

Költőt szült az édes anyám:
Mikor ő megszült engemet!
Édes apám is az mondta
Hogy elhitték az emberek.

Óh: akkor hiszik hogy az lesz
Midőn a kiseded még gagyog!
S most nem akarják elhinni
Pediglén már most nagy vagyok!

Mint költő jöttem a világra
Mert meglátalak tégedet
És azolta zengi ajkam
Dicsős bájdos szépségedet.

Légy üdvöz te bájló angyal!
Légy üdvöz egy költő által
Boldog vagyok mert tudom hogy
Szomszédban laksz oda által.

Minden reggel dallok rólad
Reggel hogyha fölkelek már!
És azután fölöltözöm,
És azóta a kertbe már rám vár!

És azután hozzád megyek
Boldogságunk együtt zengjük
Megis csokolom eperajkát
Ilyen dicsős a mi szerelmünk. irta, Aladár.

Ha e vers jó úgy még van több is és mind ilyen dall
ha tetszik úgy szolgálhatok velük jutányos feltételekkel
tiszelő szolgálja Aladár.

Kérem még ara is ha e vers megjelent legyen olyan jó
azt a számot nekem a honorariummal együtt elküldeni P. . . .
ur fodrásza ti üzletében a k. . . . utcában 3. szám Pesten tisz-
telettel maradok Aladár.

Országgyűlési tudósítás.

(From our own.)

Lónyay M. Indítványozom, hogy Tisza Kálmán ur, tekintve lábbaját, űlve mondhassa el beszédjét. (Helyeslés.)

Tisza Kálmán. Nem fogok leülni, sőt inkább csak most szándékozom emelkedni. T. ház! Feliratomat indokolom. Okaim rövidek. Nekem párt kell. Mert ha nincs pártom — nem menthetem meg a hazát. Pedig én minden áldozatra kész vagyok, hogy megmentsem. Sőt attól sem rettenek vissza, ha kormányzása rám bizatnék. (Győrfy égre emeli szemét.) Ennél fogva kérem, ne bomlaszszak meg pártfegyelmi kötelkeinket. S most engedjék meg, hogy a haza megmentésére irányított újabb műveletem elélegül Csernátoni, Csávolszki és Ludas Matyi igénytelenül elejtett hulladékaiból néhány virágzászat felkapva, az igen tisztelt miniszerelnök becsületét, melyet távolról sem akarok kétségbe vonni: loyális gyanuba fogjam. Ha nem igaz, szétfoszlik ugyis; ha ott ragad, akkor nem én mondtam, hanem csakugy mondták. (Jelentősen.) Különös dolgokat suttognak-sugdosnak az emberek egymás fülebe kávéházakban, kávémérésekben, sörházakban, meg utczákon. Uraim, a kávéház a forum, a sörház a nép lelkiismerete, a pálinkamérés a közvélemény kifejezése s a folyadékokban ott van az igazság. A kávé a meggyőződés, a sör és bor a hit két főágazata, a pálinka az üdvösség foglalója. Én a sugdosásokat acceuntálom csupán s országgyűlési érvényre emelem a baza szent színe előtt. Immoralitás — erkölcstelenség — corruptio — romlottság — nepotismus — pártfogolás — érdekhajhászat . . .

Elnök. Mire érti mindezt a t. képviselő ur?

Tisza K. Csak ugy fordítgatom magyarra a diák szavakat. Nem illetek velök senkit, csak azt mondom, hogy e szavakat hallottam utczán és kávéházakban. Nem tudom, mire vélik, hanem suttogják. (Hódolatteljes nevetés a baloldalon. Geszt ura leül s aztán kimegy, hogy beszédének a lapokba küldött másolatait enyhítgesse. Amit mond, nem meri kinyomtatni. Így kívánja ezt az államférfiui meggondoltság, az ildom és igazságszeretet.)

Madarász. T. ház! Köztudomásom szerint, t. Simonyi barátom felirati javaslatábo szerfelett sok szelid-ség lopózott. Szelid az miképen a gyermekeknek mosolgasó. Azért kérem megengedni méltóztassanak, hogy ezt a font paprikát takarjam abban a papirosban. (Behint a paprikát Simonyi Ernő javaslatába.)

Lipthay Béla b. T. ház! Minden embernek van meg a maga szerencsétlen tulajdonsága, a mágnás különösen nem van jó lábom az anyai nyelvél, magyarul rozsul tud, mert az nem casinói nyelv. Én még tudok igen jól s vagyok kivétel ennyiben, banem a többiek magyar grammatikáról nincs nekik fogalom. Ha én nem mint mágnás megszülettem volna, most én tudnám magyarul, mint amily magyar ember vagyok

szivből lélekkel. Kérem nekem ezt nézni el s bocsátani meg — mc.t being one of the upper tenthousand — az én magyar főuri levésemet: majd megtanulok jól a magyar népszínházban. (A derék bárót, aki a syntaxis ellen vét, hanem a hazafiság ellen soha, Borsszem Jankó feloldja nyelvtani bünei alól a népszínház nevében, melynek eszméjét oly lelkesen felkarolta, melyért annyit fáradoz. Örökítse meg vele nevét és több ilyen lipthay thurócot ne sajtoljon ki magából.)

Irányi: (Mély hangon.) Ez a haza — (emelkedőn), mely annyit szenvedett — (véknyan) nem lehet ugy elátkozva, (véknyabban), hogy a mostani körmény kormaiból — azaz kormány körmeiből ki ne ragadtassék, (legvéknyabban) ó nem! (Vastagon) Ezen (vastagabban) segíteni (legvastagabban) kell! Arra való (elhalón) az én javaslatom (bánatosan), hogy ne terheltessek a háznak egy kis összeget megszavazni a kincstári erdőkből szerzendő néhány fácskára, melyekre, (kegyesen összekulcsolt kézzel,) felhúzni indítványozom a többséget. (Hirtelen lobbanattal.) De nem boszuból, csak (élvilágosodott arcczal) honszerzelemből!

Elnök. T. szónok ur Madarászi paprikával pártolja-e a feliratot vagy anélkül? Mit oder ohne?

Irányi. (sértődve.) Egy a Kossuth és Irányi az ó prófétája. — Toujours ohne!

Tóth Kálmán. (Montesquieu Zsiga az írói karzaton int neki, hogy lehet.) T. ház! Egy jobboldali barátommal épen a választások elbstején találkoztam. „Hátha győztlök?“ kérdezém. „Hm! hm!“ volt jelentős válasza. — T. ház, midőn már a jobboldali is csak jelentős hm-hm-mel fogadja pártja győzelmét, szomorú idöket élünk. Caveant consules! Még többet mondok. Egy másik jobboldali barátom a pesti választások utáni nap megdöbönt arcczal így szólt előttem! „Haj, haj!“ — Ő ugyan azzal mentegetőzött, hogy ezt honn lelték zsebkendőjére érti, de én nemcsak zsebébe — én felkébe láttam. Bene vidi. Mit is csinált ez a kormány? Befogatta a munkásokat, mint megannyi angol Gi Fuxot! (Dobsa: Guy Fawkest!) — Guy Fawkest! (Éber: Gáj Fakszot!) Gáj Fakszot! (Csernátoni: Gáj Főxot!) Gáj Főxot . . .

Elnök. Ez anglus név mikénti kiejtése iránt vagy méltóztassék külön bizottságot kiküldeni, vagy bárminemű kiejtésével megelégedni. (Megelégedtetik.)

Tóth K. (Ujabb tekintettel Bródyra. Bródy igen int.) Aztán nem lett belőle semmi. Kiírták, hogy a Gellértheget legbe fogják röpiteni — nem röpitették; hogy Budapestet lerombolják — nem rombolták. Minő kormány az, mely ártatlanokat befogat, mielőtt bünösök lettek volna? Az oly kormány uraim! nem demokratikus. Ezt egy jobboldali barátom mondta nekem, mit egy másik jobboldali meghallván, így egészített ki: „Ajjaj!“ — Ez uraim a helyzet képe. De nem megyek tovább. (No még egy kicsit!) Tudnék én idézni még több példát is, de exempla sunt odiosa és video meliora proboque, deteriora sequor. Engedtessek meg azonban, hogy lapom jövő számából szemeljem ki azt, miszerint sajnos, hogy a nemzeti színház érdekeit kétfelé fésült

szakállra kell biznunk, hogy a lajdinand urak hatalmaskodnak a polgár felett, szóval: hogy a Nemzetibanktolirtózóssyak, a Szabadelvűségetnegélyzőssyek s a Népszirjánhizóssyak korszaka Gyászbankullogóssyakká törpített bennünket. Bluntschli a whigekről és torykról — ezek t. i. a nemzeti pártok — (*Tudjuk! Montesquieu elégedetten int*), azt mondá tehát Bródy, akarom mondani Bluntschli e két pártól, hogy ezek malomkövek gyanánt morzsolták szét a magát közjök ékelni akaró királyi pártot. Befejezésül még csak egyet. Egy jobboldali publicista barátommal, — (*Balról: besok a barátja a jobboldalon!*) most még tartom a régi rokonságot — találkozáván a minap, így szólítám meg őt Shakespeare Molnár Gyurijával: „Hogyan? Nevetni fognál tán bukástokon, hogy most diadaltokon könnyezel?” Mert akkora hatalmas van a kormányának, hogy maga-magát sem bírja megbuktatni. Kinek ne jutna eszébe azon eröművész, ki az ablakon önmagát kapta galléron s tartotta ki az ablakon a „blaue katz“ extra-czimmerjében? De e kormányban (*égre fordított szemmel és nadrágzsebbe súlyosított kézzel*) e kormányban semmi költsézet, pedig oda is kell ám poéta, mondja Ott Pál, azaz Carlsle; különösen pedig oly pénzügyér, aki okos költő (*Pompás!*) s még okosabb szerző! (*Nagyon jó!*) Ezeknél fogva, miután Tisza Kálmán képviselőtársam felírása (*Hang jobbról: ne affectálj!*) egy kis csöndes ferblire, akarom mondani csöndes kormányváltásra vezetne, ezenel kijelentem, hogy én Tiszakálmánfőírásszavazóssy vagyok.

Ghyezy Kálmán. T. ház! Molnár Antal azt mondja, nem érti Tisza Kálmán főíratit javaslatát. Erre csak ezt jegyzem meg, hogy a hiba nem a javaslatban van, hanem Molnár Antalban, a ki vagy nem tudja, vagy nem akarja megérteni ez okmányt. (*Nagy taps a baloldalon.*) Ha Molnár A. az én helyzetemben volna, majd megértené. Molnár Antal t. i. baloldali volt és — megfigyeletlen tündőseik közben — belátta a baloldal balonságait s nyíltan jobboldalivá lett. Én is baloldali voltam, én is beláttam pártom balonságait, de csak titkos jobboldalivá lettem, nyilvánosan megmaradtam baloldalinak. Ezt Molnár nem akarja vagy nem tudja megérteni, én pedig igenis tudom is, akarom is nem érteni t. barátom javaslatát. Különben e pártállásom sajátságosságának tessék tulajdonítani, ha mai beszédem tárgya Svarcz Gyula ur lesz. Ezzel két czéлом van. Először ha reá irányzom nyilvesszőimet, mindig menthetlenül a feketébe találok. Azután meg saját külső pártomat a baloldalt nem illik, belső pártomat a jobboldalt pedig lelkiismeretem tiltja megtámadnom. Hogy tehát neutrális tárgyamra Svarcz Gyula urra térjek, ime, ő azt moidotta, hogy azért nem szavaz a hadsereg-kérdésében a baloldallal, mert e kérdésre nézve minden baloldali főember más-más nézetet vall. Mintha bizony az az egyetértés olyan könnyű dolog volna! Lám, ő ötdmágával írta csak alá felirati javaslatát; de hat baloldalt tesz az őt reformer ellen, hogy ha a javaslatukban foglalt kérdések fölött elkezdének disputálni, ki fog sülni, hogy öten öt véleményben van-

nak. Sőt tovább megyek. Mi csak ketten vagyunk Kálmánok, e pártnak diobskurus vezérei, még sem értünk egyet. Sőt még tovább megyek: én csak egy ember vagyok magam, s magammal sem értek egyet; mert jobboldali nézeteket s baloldali szint vallok, örökké disputálok magammal s azért pártolom Tisza Kálmán barátom javaslatát, mert nincs határozott véleménye, és ez az egyetlen eset, melyben egyetérteni lehet. Itt mindnyájan egyetértünk abban, hogy nem tudjuk, mit akarunk. A mi már most a hadsereg kérdését illeti, ha kétfelé osztottuk a pénzügyeket, akkor mért ne oszthatnók kétfelé a hadsereget is? Így van ez tisztelt ház, mint mikor két vándor együtt utazott át a pusztaságon, vivén magával egy nagy zsákban a tallérokat uti költségül és egy fonott korbácsot önvédelmül. Eleintén ugy határozták, hogy a zsák nagy terhet hol egyik, hol a másik vigye. De mert az egyik gyöngébb alkatu volt, hát a zsák terhe alatt roskadozni kezdett. Ennélfogva elhatározták, mert a másik sem vihette volna állandóan a terhet erejének teljes kimerítése nélkül, hogy erejökhoz mért arányban ketté osztják a zsák tartalmát, s ime, most mindenik birta és vitte a magáét. Ekkor eszébe jut a gyöngébbnek, hogy ezenképen osztozzanak meg a korbácson is, bontsák föl a fonadékát, hogy mindenik külön védelmezhesse magát, ha megtámadtatnak. Fölbontották tehát az erős korbácsot és jutott mindeniknek egy gyöngé vessző. És jött a zsvány erős korbácsos és akkorakat ütött vele rajtok, hsgy csak ugy nyögtek bele, ő pedig a vékony vesszők csapásait föl sem vette. És mikor a zsvány jól megadrágolta volna őket s pénzbeli terhükön is könnyített volna és távozóék, akkor így szólt az egyik a másikhoz: „bizony kár volt az erős korbács fonadékát két gyöngé vesszővé szétválasztani!“ Én is azt a hadsereg nézve mondom, azaz bocsanat, még se mondom. Én meg akarok maradni baloldalinak, annál fogva logika ide logika oda, pártolom Tisza indítványát s ha sohasem is látom a mennyeknek országát! Ugyis, ki tudja van-e? (*Nagy taps balról.*)

Hugo Viktor második levele

a cseh ifjusághoz.

Dicsők! Önöké a világ, Ausztria-Magyarország — Brazília — Newfoundland. Előre! Kik egy Árpádot és Giskrát vallhatnak apáku! Sólymok! kik Göthét nemzetek. És egy Petocfyt és Huniadyt. Sasok! Kurulok! Egy Hohenwart ily nemzetet el nem nyomhat. Ölyvek! Palaczkynak fondorlatai nem tehetik tönkre azon nemzetet, melynek fővárosa Bukarest. Cseh vércse! Ki igét hirdet Adriától Triestig, legyen áldva Belgrádod Budában. Az önöké,

Hugo Viktor.

Darabantocserepáromachia.

— Modern hősköltemény. —

Véres föllegi közt sárgán bukdácsol a napgömb,
Mert attól, mit lát, epeláz sárgítja pofáját.

Főhadnagy, had főnagya, nagy had főhadi nagyja,
Brachiumos darabantok előtt meg nem hajolál, sőt
Fegyveresen fegyvert fegyverrel fegyverezél lé!

„Huyt tajkszel!“ kiabál a városi bölcs atya-gyűlés,
„Autonomúmia lett te belőled, autonómia?
Fuss, Elek, hajh a ki lelke vagyon! Fuss, thaiszom
a szentjét!

Fuss s.aporán fel Lónyaihoz s delegátusi körbe,
Vészt kongass s verd félre a nagy dobót s légy üze
nettel!“

Porfölleg közelit városnak háza felől im,
Négy bakkancs porol ott két ember lába alatt és
A porolók közt „sz“ ballag, mivel ők a poroslók.
(Ámde de ne érts ezalatt burkus policzajkatonákat,
Avvagy holmi lovat, mely származa burkusi vérből,
Csak többül csavarított nemzeti szittya drabantot.)

Ámde a főhadnagy nem ijed meg a köztüki „sz“-től:
„Én itt épitem a mosodát a vízvezetéknel,
Ugymond, „hősi piszok jó lesz majd inni tinéktek.
S hérosaiak szennyét szűrclöd, te komisz civilista!“
Szóltt és cserepárjaival megrakta a partot . . .
Sárgás föllegi közt zölden bukdácsol a napgömb,
Mert attól, mit lát, a hideg de kirázta a jámbort.

Hősiesen meghökken a két darabant, de vitézül,
És daliás szívők bátran fél szállani szembe.
Borzasztó cserepári sereg! Nini, harsona szólal, —
Két cserepár fú trombitaszót . . . kék zsebbevalóba.
Főhadnagy, had főnagya, nagy had főhadi nagyja,
Mért teszed ezt? lám így a brachiumot megijeszted,
Hogy porfellegiben bujkálva keres menedéket . . .
Zöldes föllegi közt kéken bukdácsol a napgömb,
Mert ama sok portól fuldoklik melle szegénynek.

Ekkoron a cserepári tömeg kellő közepén meg-
Csillanik egy csillám. Hah, fegyvercsillanat, ügye?
Oh igenis, bicskát nyita egy cserepár s a szalonnát
Metszé, prófontját meghájsziradékositandó.
Irtózat! botrány! véték! szentségi törés! bűn!
Két darabant egy csillanat ellen, a mely lehet ágyu
Szablya, szurony, vagy mitraliőz, sőt holmi pokolgép,
Armstrong, torpédó, vagy egyéb csillanni szokott tárgy,
A mely elől, a ki hő, szokik, azzaltréfa tanácsos
nem lévén, de sehogysem . . .*)

*) E hexameter azért olyan hosszú, mert ama fegyverek
elől igen messzire kell szokni. Sz e r k.

Hus-szin föllegi közt feketén bukdácsol a napgömb,
Mert, mit lát, szomorítja szegényt csaknem szerecsenné.

Főhadnagy, had főnagya, nagy had főhadi nagyja,
Mit művelél! Jaj már minekünk, vizivó civileknek!
Hősmosléket iszunk majdan; hab, mely ivadék ez!
Brr! komisz ing . . . kapczák . . . foszlott gatyaszárral
a brustflekk!“

Sárgás föllegi közt vörösen bukdácsol a napgömb,
Mert attól, mit lát, a harag pirosítja pofáját.

Ritter von Pipitz

gondolatai a magyar bankkérdésről.

Mint hogy bankgubernőr vagyok, a bankkérdés engem
nem érdekel ugyan, de azért delegátus létemre mégis csak
illőnek tartottam Pesten eziránt is tájékozni magamat.

Sokat beszéltek nekem a pesti pénzpiacz zavaráról.
No, ezt megnézem, gondolám s beültem egy fiákkerbe.

— Kocsis, hajts! A pénzpiaczra!

A kocsis rám mereszti szemeit:

— Pénzpiacz? Déz gíbt's in Pesterstadt net. Borju-
piacz, ja, déz gíbt's!

Nem hittem neki. Elhajtattam a városházára. Ott
tudakoltam, merre van a pénzpiacz. Ott azt mondták,
hogy Pesten pénzpiacz nevű tér nincsen.

Ecce! Ha Pesten egyáltalán nincs is pénzpiacz, hogy
lehetne e piaczon zavar?

Mindazonáltal szemügyre akartam venni a magyar
bankkérdést, mely a lapok szerint annyira „előtérbe
toíult.“ Ha előtérbe tódult, a Dunaparton találok, gon-
dolám, s oda hajtattam; de ott bizony nem birtam föllelni.

A Dunaparton vászon napernyők alatt néhány
előkelő pénzintézetet láttam, melyek épen nagyszerű
operációkat tettek szilvában és krumpliban; pénzsűkének
náluk nyomát sem észleltem, sőt világosan láttam egé-
szen jó karban levő krajezárokat, melyek kezeik között
megfordultak.

Én tehát nem tartom igazoltnak azon követelést, hogy
pesti fiókunk dotatióját fölemeljük. Magyarország termé-
szetes segélyforrásai oly nagyok, hogy azon iczi-pipitzi
segélyt, melyet mi igen szívesen megadunk, könnyen
nélkülözhetik.

Miért áhítozik a Goldwährung után, ha oly könnyen
behozhatja a Gelberubenwährungot? Ne főzzék meg azt a
sárgarépát, hanem messék vékony kerek szeletkékre s
ezeket használják Kerkapoly-aranyok gyanánt. A káposz-
tatorzsát meg szét darabolhatják csupa ezüst tallérokká;
a savanyított tallérok a hajdukáposzta országában bizo-
nyosan nagyon fognak tetszeni. Hát a Prominzenzeltel-
währung rossz volna? Azok a nagy fehér préselt angol
promincznik a legdicsőbb huszasokat ábrázolják. Promin-
zenzeltli helyett elnevezhetnők őket Provinzenzeltliknek,
mert Provinzjeink fiókjai ilyenekkel volnának dotirozva.

Ezüst piciczuláink pedig aztán megmaradnának
nekünk.

1869.

Akkor ilyen vígan futták a főkirati nótát.

1872.

Most meg ily siralmasan szól.*)

*) Mikor ezt a képet pingáltam, Ghyczy kilépett volt a bandából. Azóta megint visszazegődött, mert hejh! furcsa muzsikus a Kálmán! Most megint a geszti primás nótáját húzza. Csak az vigasztal, hogy holnap megint igaz lehet ez a rajz s annak örvendek, hogy a bumberdős végleg kiszorult.

B. J.

APRÓ HIREK.

△ **Ghyezy Kálmán** utolsó beszéde folytán a nevét Piczi Kálmánra változtatta át.

†† **Ghyezy Kálmán**, Ghyezy Kálmán, nagy kedved telik a pálmán. De mielőtt még koszoruba fonnád, lelegeli pártod mint ozsonnát.

** **Tisza Kálmán** anyira belerekedt a folytonos „gyanuba,” hogy most hordárt fogodott, ki helyette egész nap csak ezt hajtja: „a z t m o n d j á k !”

< **Andrásy** odaigazitja legujabb röpszavát, hogy nem a v e r e b e k e t értette azalatt, a melyekre ágyuval fölőseleg lövöldözni. A varjak és hollók pedig beérik ama száraz fával is.

* **A magyar kormány** hallomás szerint minden szerbet, horvátot, tótot és szászt külön meg fog kérdezni az iránt: elis meri-é a k ö z j o g i a l a p o t ?

§§ **Ma egy arezátlan civilista** úgy belebökte czombját egy közvitéz szuronyába, hogy csak nagy nehezen lehetett azt a czombból kihuzni. Meddig tart még hadseregünk ez üldöztetése? Mig a házszartos polgár otthon nem hagyja czombját, addig az ily visszaéléseknek nem lesz vége.

+ **Extempore** mondta valaki azt a megjegyzést az ermelandi püspök megkurtitott javadalmaira, hogy *extemporalia*.

= „**Beata sterilis!**” mondá a pápa. Boldog azon nő, aki nem szült! Isten anyja szerencsére okosabb aszszony, sem mint számba venné az ilyen infallibolond beszédet.

** **About** még folyvást ír kaczér siralmakat saverni fogságáról. A párisiak fölkiáltanak: Quousque abou — tere patientia nostra?

□ **Német vez.** Óhajtható volna, hogy egy magyar nemzeti bank alapításánál az engedményes először életében ne lehessen — *E r l a n g e r*.

☉ **I. Adolf**, a francia köztársaság királya, egy új szerkezetű golyószóró békekísérletein volt jelen a Mars-téren.

∇ **Olvastatódik** a lapokban egy hirdetés, mely a nehézség ellen „egészségi szemüvegeket” ajánl. Remélhetőleg a magyar ipar nem állapodik meg e találmánynál,

hanem küld a bécsi kiállításra egészségi harisnyát rövidlátás ellen, egészségi nyakralvalót kopasztság ellen s egészségi subiczkot gerinczagy-sorvadás ellen.

† **Pesten** negyvennyolcz óra óta nem gründoltak. A biztonság aggasztó érzése fogta el a főváros minden rendü pénztárczáit.

†† **Még mindig** nem gründolnak. A rémület általános. A kereskedelmi testület vénei elhatározták, hogy Mózes és a próféták sirjaihoz zarándokolnak.

× **Sűrű proczessziók** vonulnak át Budapest utcáin, egy kis gründolási eső végett. Buzgó imádkozók kérlelve térdelnek a nagy zsinagóga előtt.

— **A bécsi hóhér** Hofmann ur ellen megindult a esőd. Okul adja az üzletpangást. Mióta t. i. beütött a gründolás, azóta fejét veszté mindenki. Mit vágjon tehát le? A haramja pedig mind alapító lett.

Hadfőparancsnoksági rendelet.

Ezennel közhírré tétetik, hogy:

1. A katonai mosókonyha a vízvezeték fölél épittetik, minélfogva Pest lakosai ezentul szappanos víz ivására szoritandók. A mosókonyha építésének támogatására két század rendeltetik ki s ha a polgármester felszólalni bátorkodik, haditörvényszék elé idéztetik. Aki az építést akadályozza, lelővendő.

2. Az országgyűlés épülete, a muzeum, akadémia és vigadó laktanyákul lefoglalandók. Aki fölshólal, lelővendő.

3. Az Erzsébettér gyakorló térül minden dijk nélkül a katonaság számára lefoglaltatik. Aki fölshólal, lelővendő.

4. Hasonlóképen a Margitsziget execirplatztzá átalakittatik. Aki fölshólal, lelővendő.

Buda, 1872. oct. 2.

Bumm, m. p.
General.

High Life.

Ce jeudi.

My old boy,

Krrricsiszsizimo Krrrcsi,

Ki gondoltá volna! Ő, a piczi pitypálátti, la petite Patti, Adeline la diva közénk érkezett! Az egész casino magán kívül van! Flicsi tüzoltó toilettéjébe ugrott, hogy föllocsolja az örög gárrdát. A bézigue megakádt, a lansquet megcsuklott, az écarté felborult s mindnyáján felugrrátunk és futottunk ki. Ou est-elle? Hotel de l'Europe! Scháni, hájts! Brulez le pavé! mondtám

volná neki, há ászfáltunk nem volná s há ez márr ugy is égetve nem volná s há á Scháni frránceziául érrtett volná.

Hanem voici la chose:

— Madame la marquise, engedje meg hogy lábainál meghálják, mondtám s fuldokolva á fauteuilbe vágtám magám.

Erre oly perrmeteg gyöngyfutámos káczájrrá fákádt, hogy szerettem volná felfüzni. A diva marchesa mellém lendült s ázt csicserregte: Malin!

Kárromon vezettem őt á páholybá. Flicsi Masquarillejé áz ájtó előtt állt s biztosítá Adelinát, hogy ő teljesen párrtolja á marchesa énekmodorrát.

— Qu' est ce que vous me chantez là? káczágá hibítlan staccotóban á diva. Ki ez á bonhomme?

— Ah, ön nem ismeri őt? His lordship „the Protector.“

— You enchanted me! flótázta Adeline s oly biztáton nézett rram, hogy csáknem á quatre patti csúsztám előtte.

— Ki áz áz örög úrr? kérrdé nágy érrdeklődéssel, egy álákjárrá mutátvá á színpádnák.

— Áz Kocsis kisásszony, mondtám, mámmorrom závárrában.

Chute de perles volt ismét, á mi erre következett.

— S áz á jeune amour ámott?

— Ellinger, sugám.

Gyöngyök Niágárrájá szákádt rram. Áztán sorrjában bejötték Stefi, Niki, Muki, Rrucsi, Flicsi, Frriczi, Frráncezi, Stánczi, Náczi, Láczi, Pepi és Toni. Egyszerre Flicsi félre huzott és ázt sugá, hogy hiszen ez nem is á Pátti, hánem á Fífine, ki á Francine magazinjában kis kálápokát várrt. Válményenynien megderrmedtünk. Flicsi, déz isz ja a flicsen! Oh, la chipie! szíszsenék föl; de mindjárrt gyánítám elvárrott mutató újjából. Devil!

I say nothing more! Good bye for to night!
Adieu! Yours old bete

MONOCLES.

MOZAIK.

Simonyi et Comp.

„Im — itt a felirat, csak rá kell tenni az adresszt!“
Kapja magát Helfy s ráfeni „franco“ Turin.

Chacun á son gout.

Hasztalanul kínálta Tiszát leüléssel a T. ház,
Nékie ugy tetszett, hogy leteritse magát.

Tolvaj! Fogjátok el!

Törvénytíprással vádolja a két bal a jobbot;
Ordít a tolvaj, bár maga fut legelől.

Svarecz Gy. a felirati vitában.

Jól s szépen szólott, de röhögve gunyolta a szélbal;
Ennek a szép és jó: paprika, hagyma, bagó.

Orezy contra népszínház.

Uri saját bőröd nem elég neked és kutyabőröd?
Még Miklóssynak is le akaróád huzni a bőrét?

Nádudvar.

Hej, de gonosz, rossz idő! Mikor elbukik a híres Iván
És a ki diminutiv: megver Ivánka Ivánt.

Borosta.

Ártatlan beszélgetés.

Kurta. A „Magyar Ujság,“ a „Hon“ és az „Ellenőr“ feljajdulnak, mily kegyetlen martyromságot mért a sajtóbiróság Tógyira, pedig azt hirdeti lapjában, a „Népszászló“ utolsó számában szóról szóra: „sőt a mennyire most már több időm lesz, azt ígérhetem, hogy e lap még jobb lesz, mint eddig volt.“ Milyen martyrság az, mikor az elitelt szerkesztő a foghazból írja meg lapját?

Fejes. A „Népszászlója“ tehát még jobb lesz ezen-tul, mikor Vácziól fogják szerkeszteni? A sajtóbiróság igazán kiérdemlette a haza háláját, ha ért ahoz, a „Népszászlójából“ — jobb lapot csinálni.

Kurta. Ugy igaz. De aztán ha Tógyi igazán akarja a jobb lapot, hogy panaszkodhatik az egy évi börtön ellen? Hiszen minél rövidebb a fogság, annál több ideig tart a jobb lap.

Miklóssy és színháza.

Thália bajnoka küzdeni kész a német elemmel,
Várat is építé már — haj! de lend-e bevét?

Előfizetési felhívás!

A

BORSSZEM JANKÓ

másfél iven,

minden számában színezett torz-arczképpel,

számos tréfás rajzzal és humorisztikus szöveggel

megjelenő

H E T I L A P.

Szerkeszti: CSICSERI BORS.

Előfizetési ára: Egész évre 6 frt. Félévre 3 frt. Negyedévre frt. 1.50.

e félre a tréfával. Legyünk komolyak.

A Borsszem Jankónak, fájdalom! csak 500,000 az előfizetője.

Elég siralmas, ha ez elsőrendű európai közlöny, mely a magyar világnyeiven van írva, ily csekély számú előfizetővel kénytelen tengődni, mintha csak holmi „Times” vagy „Newyork-Herald” volna.

Pedig te, óh magyar, a szappanyfogyasztó nagyhatalmak sorában kívánsz méltó helyet foglalni. S van-e nálam szappanyabb szappany?

Én szapulom a hitványságot, én mosom a szennyest. Csak úgy tajtékoznak tőle.

És azonkívül sulykolok. És letéglázom a gögöt. És vasalom simára szikrázó aczéloommal a bú és gond reddőt.

És gyönyörködtem a humor szappany-buborékaival.

Én, szent Rabelais ugyse! soha más lapot nem járatnék a Borsszem Jankónál!

De ezt ép oly kevéssé tehetem, mintahogy önmagamot ölelhetem meg.

Boldog te, a ki magadhoz ölelhetsz.

Maradok irigyed.

Borsszem Jankó.

K i a d j a:

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek

Pesten.